

Машина для здійснення бажань, або Суботик повертається в суботу (стислий переказ)

Пауль Маар

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ. ГРІМ У ЧЕТВЕР

У неділю яскраво світило сонце. Понеділок настав одразу по неділі. У вівторок на роботі пан Пляшкер сидів такий неспокійний, що це помітив навіть його начальник і запитав про причини хвилювання. Пан Пляшкер відповів, що це не легко збагнути.

Вдома пан Пляшкер запитав господню будинку – пані Моркван, чи не прийшов пан Вівторакус, адже йому хотілося, щоб цього разу все вийшло. Пані Моркван не розуміла нічого. Та от з'явився пан Вівторакус та ще й не сам, а з папугою, хом'ячком, білою мишкою і морською свинкою. Пані Моркван ненавиділа, коли тварини перебували в помешканні, але цього разу змовчала.

Коли Вівторакус повідомив, що наступного тижня не прийде у вівторок, пан Пляшкер засмутився і відкрив свою таємницю. Йому конче було потрібно, щоб повернувся Суботик. А той міг прийти лише за певних умов: у неділю має сяяти сонце, понеділок повинен настати відразу по неділі, у вівторок мусить прийти пан Вівторакус, середа припадає на середину тижня, у четвер чотири рази прогуркоче грім, а в п'ятницю Пляшкера відпустять з роботи.

Пан Вівторакус образився, що потрібен другові лише заради якогось Суботика, тому пішов геть. Та пан Пляшкер вважав, що все таки прихід друга можна вважати таким, що відбувся. Отже, тиждень поки що не поламався. Вихідний у п'ятницю він міг випросити у начальника. Єдине, чому пан Пляшкер неспроможний був зарадити, — це накликати грому в четвер.

Та у четвер чоловік замовив три бляшані аркуші, прихопив на кухні ополоника й качалку, а тоді почав у своїй кімнаті гримотіти, гурготіти і торохкати. Пані Моркван подумала, що Пляшкер з'їхав з глузду, тому порадила завтра не йти на роботу. Пляшкер радів, що вдалося влаштувати грім, а завтра не треба йти на роботу.

В суботу пан Пляшкер прокинувся дуже рано і кинувся шукати Суботика. До самої ночі чоловік бігав містом і шукав Суботика, але вернувся додому ні з чим. Яка ж була радість, коли пан Пляшкер застав малого вдома!

ДРУГИЙ РОЗДІЛ. МАШИНА ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ БАЖАНЬ ПОЛЮБЛЯЄ ТОЧНІСТЬ

У неділю пана Пляшкера збудив спів Суботика, який влаштував собі гамак зі скатертини. Ось як виглядав Суботик: хоботець, обличчя все в синіх цятках, а спина

густо вкрита цупкою рудою шерстю. Пан Пляшкер міг загадувати будь-які бажання, а коли цятка зникала з Суботикового личка, воно здійснювалося. Чоловік побажав водолазного костюма, адже минулого разу Суботик був одягнений так. Та пан Пляшкер проказав бажання двічі ще й не вказав, для кого ж костюм. Отож на панові Пляшкерові поверх піжами з'явилися два водолазні костюми. Поки пан Пляшкер загадав все як слід, він використав 7 бажань. Потім Пляшкер звелів, щоб його вмили, витерли, поголили, вдягнули. А тим часом цяток на обличчі Суботика все меншало. На свої бажання Пляшкер витратив уже 24 цятки. Лишилося 9, і Суботик просив уважніше ставитися до бажань.

Суботик і Пляшкер хотіли перенестися на горище, де була схована машина для здійснення бажань. Та знову чоловік не загадав бажання правильно, і вони потрапили на горище пана Амфібера. Цей чоловік розлютився і пригрозив поліцією, а потім замкнув друзів на горищі. Та коли він вернувся з поліцаями, на горищі уже нікого не було.

Пляшкер і Суботик перенеслися на горище пані Моркван. Чоловік забажав, щоб машина перенеслась у його кімнату. Брудна машина опинилася на чудовій скатертині. Тоді Пляшкер забажав, щоб весь бруд зник і з кімнати, і з машини. А потім – щоб у машини була ручка, якою цю машину можна вмикати й вимикати і загадувати бажання. Після цього Пляшкер забажав у машини цілу купу грошей. З'явилися різні гроші: марки, долари, рублі, динари, і в різних місцях. Пляшкер забажав, щоб усі вони зникли, бо не знав, що з ними робити. Машина перегрілася і вимкнулася для перепочинку. Коли машина відпочила, Пляшкер загадав собі купу двадцятимаркових банкнот. Він напакував кишені піджака й пішов з Суботиком у ресторан.

То був шикарний ресторан, і пан Пляшкер просив Суботика не галасувати і поводитись чемно. Офіціант у чорному фракку несхвально розглядав водолазний костюм Суботика і сказав, що плавати треба іти в басейн. Пляшкера з Суботиком пересадили за столик у глибині. Коли Суботик відкусив шматок меню, один з відвідувачів попросив, щоб цих двох дивних вигнали з ресторану. За пошкоджене меню Пляшкер віддав офіціантові жмут двадцятимаркових банкнот. Побачивши стільки грошей, офіціант запропонував zostатися, але друзі пішли.

Вони купили біля ятки ковбасок і сіли за маленький столик. Пляшкер загадав, щоб усі страви, що замовлені й ще будуть замовлені тим чоловіком в ресторані, що казав вигнати їх, стояли тут перед ними на оцьому столику, а у ресторані з'явилися пригорілі ковбаски. З обличчя Суботика зникла передостання цятка, а на столі перед ними де не взялося сім вишуканих страв. А в ресторані під срібною покривкою на великому срібному тарелі лежали дві напівзгорілі ковбаски.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ТРЕТІЙ РОЗДІЛ. ПАН КУЛЕС ВИЛЕТІВ

Понеділок минув без пригод. У вівторок рано якось незвично задзвонив будильник.

Виявилося, що Суботик його проковтнув. Пляшкер загадав машині, щоб надалі Суботик більше не їв нічого, що є в кімнаті. І щоб будильник знову стояв на столі. Ще чоловік загадав, щоб не потрібно було йти на роботу, але машина втомилася. Пляшкер мусив йти у свою контору.

Та вже за дві години він у доброму настрої повернувся додому. За цей час Суботик мало не спалив кімнату. Пляшкер сварився за спалену газету, якої ще не читав. Суботик розповів, що читав її, і там було написано про зникнення грошей з міської ощадкаси. Пан Пляшкер одразу загадав, щоб гроші, які опинилися в нього, повернулися назад до банку.

Згодом чоловік розповів Суботику, що начальник контори після дзвінка пані Моркван у п'ятницю відпустив його на кілька днів відпочити. Пан Пляшкер дуже зрадів, коли прийшов Вівторакус. В одній руці він тримав клітку з птахом, а в другій – невеличкий акваріум із золотою рибкою. Пан Пляшкер познайомив Вівторакуса з Суботиком. Друзі відправили Суботика погуляти, а самі хотіли поговорити.

Вівторакус побачив машину і спитав, що це таке. Він не повірив, коли Пляшкер пошепки пояснив, що вона здійснює бажання. Тоді Вівторакус загадав, щоб його папуга заговорив. Бажання здійснилося, і папуга говорив безперестанку. Довелося загадувати, щоб папуга більше не говорив. тепер він не говорив взагалі. Тому Вівторакус загадав, щоб пан Кулес умів говорити так, як він. Папуга чудово заговорив, а потім полетів на кухню і втік крізь відчинене вікно.

Суботик повернувся з прогулянки і сказав, що папугу ловити не треба, бо є машина. Та вона саме відпочивала.

Тим часом в іншій частині міста до пана Амфібера у вікно залетів Вівторакусів папуга. Пан Амфібер подумав, що можна отримати винагороду за папугу, який так гарно розмовляє. Коли папуга сказав, що бачив типа у водолазному костюмі, Амфібер втішився, що матиме свідка. Він ухопив порожній кошик на папери й накрив ним птаха. А потім помчав до поліційного відділку. Та скоро машина для здійснення бажань повернула папугу назад, а пан Амфібер був доведений мало не до божевілля.

Зібравши усі свої речі і тварин, Вівторакус пішов до машини. Пан Пляшкер із Суботиком провели його на подвір'я. А пані Моркван, почервонівши, запросила Вівторакуса приходити коли-небудь на чашечку кави.

ЧЕТВЕРТИЙ РОЗДІЛ. ЩЕ ОДНА ВТЕЧА

Пляшкер придумував, що би таке іще загадати. І він придумав, що хоче автомобіль. Машина з'явилася просто серед кімнати, бо Пляшкер знову не уточнив бажання. Він загадав, щоб автомобіль був у дворі, та скоро прийшов поліцай, бо машина була припаркована під дверима будинку. Пляшкер боявся сідати за кермо, бо водити не вмів. Але довелося сісти, щоб припаркувати машину правильно. До нього приєднався Суботик. Саме він давав підказки, як керувати автомобілем.

Друзі рушили в дорогу, та незабаром машина заїхала у будинок. Пан Пляшкер силкувався щось розгледіти крізь хмару куряви, яка поволі осідала. Виявилось, що вони заїхали у замкнені двері веранди пана Амфібера. Пляшкер і Суботик кинулись тікати

додому, а Амфібер репетував і погрожував поліцією.

Вдома Пляшкер біля машини для здійснення бажань загадав, щоб його авто знову з'явилося там, звідки прибуло, і щоб у вітальні пана Амфібера все знову було так, як раніше. Пану Амфіберу не повірили в поліції, коли він розповідав про чужинців у водолазних костюмах, папуг, що розмовляють людською мовою, автомобілі, що стоять під люстрами у вітальнях. Та коли він прийшов додому, усе було на своїх місцях.

Пляшкер мріяв про канікули на безлюдному острові. Але Суботик сказав, що повернутися вони звідти не зможуть, адже машина буде тут. Тому побувати на безлюдному острові можна кожному по черзі.

Пляшкер наказав машині, що хоче негайно опинитися на безлюдному острові. Машина загула, і ось уже Суботик залишився в кімнаті сам-один. Через п'ять хвилин він загадав, щоб пан Пляшкер повернувся. Виявилось, що Пляшкер побував мало не на Північному полюсі і дуже змерз.

Пляшкер тепер загадав опинитися на жаркому безлюдному острові. Машина загула, й пан Пляшкер зник. А коли повернувся, то холоша штанів була обгоріла і ще трохи курилася, адже Пляшкер потрапив на вулканічний острів.

Втретє Пляшкер загадав опинитися на такому безлюдному острові, де є пальми, білий пісочок, прозорі джерела, блакитне море й багато сонця. Коли Пляшкер повернувся, то був дуже задоволений і сказав, що хоче, щоб Суботик теж це все побачив. Суботик не встиг спинити Пляшкера, було вже запізно. Вони ще почули, як машина, легенько клацнувши, вимкнулася, — і вже стояли обидва на березі моря під кокосовою пальмою.

Пляшкер переживав, що тепер вони ніколи не повернуться додому. але Суботик сказав, що в нього на лиці лишилася ще одна цяточка. Тепер, знаючи, що в них є змога повернутися додому, Пляшкер хотів побути тут тиждень-другий. Викупавшись у морі, вони попадали на дрібненький пісочок, аби обсушитися на сонці. По якомусь часі Суботик видерся на кокосову пальму й нарвав та накидав додолу велетенських кокосових горіхів. Він порозплющував їх своїми гострими зубами. Згодом Суботик поставив курінь. Увечері обидва сиділи перед ним і дивилися на зірки. Суботик заспівав пісню про море, а потім обидва заснули.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

П'ЯТИЙ РОЗДІЛ. СУБОТИК У НЕБЕЗПЕЦІ

Зранку друзі виявили, що до них пливе пароплав. Два моторні човни поволі підпливали до берега. Чекаючи на гостей, Пляшкер і Суботик принесли з пралісу всіляких плодів і спокійно поснідали. Після сніданку пішли поплавати, а тоді трішки задрімали. Обидва човни тим часом зникли за піщаною косою.

Тим часом до пані Моркван прийшов пан Вівторакус із букетом квітів у руці. Вони сіли пити каву.

До пана Пляшкера з Суботиком підійшли туристи, які прибули човнами. Вони

думали, що цих двоє — справжні Робінзони. Туристи трохи перекусили, і чудовий білий узбережний пляж вкрився сміттям. Пляшкер сказав Суботику, що пора звідси тікати. Друзі заповзли у курінь.

Тим часом пан Вівторакус випив уже не одну, а цілі три чашечки кави. З кімнати пана Пляшкера не чути було ані звуку. Вівторакус зайшов туди, але нікого не було. Він почав роздивлятися машину для здійснення бажань, а потім забажав, щоб Суботик і Пляшкер опинилися під дверима будинку. Саме тоді в курені пан Пляшкер нахилився до Суботика й прошепотів: "Я хочу, щоб ми зараз опинилися дома, в моїй кімнаті!".

Перед Вівторакусом постали Пляшкер із Суботиком і раптом знов десь ділися. Тепер вони стояли під дверима будинку, а тоді знову стояли в кімнаті, а тоді знову під дверима надворі. І, нарешті, біля пана Вівторакуса в кімнаті. А на машині яснішав слабенький блакитний промінець. Суботик закричав Вівторакусу тримати їх, але вони знов зникли. Коли ж обидва, вкотре вже, з'явилися в кімнаті, пан Вівторакус ухопив пана Пляшкера за руку, а Суботик щосили вчепився за пана Пляшкера. Суботик кричав вимкнути машину.

Пан Вівторакус вимкнув. Суботик сказав, що двоє протилежних за змістом бажань змагаються між собою, подужає або машина, або він. Для слабшого це закінчиться погано, страх погано.

Малому стало зле. Пан Пляшкер страшенно стривожився. Він узяв Суботика на руки й дуже обережно посадив у крісло. І Суботик, і машина були гарячі. З машини здіймався чорний дим.

Пляшкер приклав мокру ганчірку Суботикові до лоба, ганчірка запарувала. Суботик промимрив, що він переміг, а машина перегоріла. Він полегшено зітхнув і... зомлів. Пляшкер поклав його в ліжко.

Коли малий прийшов до тями, то сказав, що машина поламалась, а він страшенно втомився, тому мусить довго відсипатися.

Пан Пляшкер і пан Вівторакус розговорилися і зрозуміли, що загадали бажання одночасно. Друзі посварилися, і Вівторакус пішов геть.

ШОСТИЙ РОЗДІЛ. КОРОТКЕ ЗАМИКАННЯ

Уранці Суботик був уже здоровий. Пан Пляшкер переживав, бо в суботу Суботик завжди йшов. Пляшкер хотів загадати бажання, щоб малий не йшов.

Суботик сказав, що спробує полагодити машину, але потрібно: у три дроти звиту сталеву струну, два з половиною сантиметри цинкового дроту, викрутку, шурупів і зо два старуватих огірки (бо Суботик завжди голодний).

Після сніданку Суботик дуже уважно обдивився машину. Справи були погані, потрібний був відтинок дратви. Суботик побіг його шукати і повернувся аж після обіду. Він заходився відгвинчувати передню стінку машини і щось лагодити. Коли лампочка раптом слабенько зажевріла, у машині щось залущало, затріскотіло, і вгору попливли легенькі хмарки диму. Суботик сказав швидше щось загадати. Пляшкер загадав п'ять марок. Та замість них з'явилося п'ять шкварок. Вдруге він загадав шапку, але з'явилася жабка. Втретє загадав банкноти, але на столі де не взявся млинок для кави. Тоді

Суботик сказав, що треба бажати мало не впритул до того, що хочеться! Наприклад, Пляшкер хотів маленький стільчик-триніжок, але треба загадати горішок. Пляшкер загадав горішок, але з'явилася консервна бляшанка.

У машині сталося коротке замикання. Лишивши, як є, все, що постачила їм машина, Суботик і Пляшкер вирішили піти поїсти.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

СЬОМИЙ РОЗДІЛ. ОСТАННЯ ЦЯТКА

Уранці наступного дня не Суботик, як завжди, збудив пана Пляшкера, а пан Пляшкер розколошкав Суботика своїм лементом, бо всередині у машині все перегоріло й розплавилось. Суботик сказав, що машину треба залити оцтом або змастити олією. А краще і цим, і тим.

У пані Моркван пан Пляшкер позичив оцту й олії. Суботик виліз на стіл і спочатку спорожнив у машину пляшечку з олією, потім вилив туди ж таки оцет і нарешті сипнув у розтруб добру жменю солі. Машина почала потріскувати, над нею злетіли іскри, і слабенько заблимала червона лампочка. Пан Пляшкер уже хотів загадати, щоб Суботик назавжди..., але захотів спершу випробувати машину, тому загадав стомаркову купюру. Машина жажливо застогнала, загарчала й закректала, червона лампочка заблимала з шаленою швидкістю, і на столі справді з'явилася грошова купюра. Але вона була в тридцять чотири марки.

Тоді Пляшкер вирішив загадати щось навспак. Він загадав купюру в тридцять чотири марки. З'явився рятувальний круг. Суботик зневірено похитав головою. Пляшкер загадав розкішний сніданок, і раптом усі полицки кухні заповнилися вареними спагеті, а усі шухляди були вщерть повні теплого томатного соусу.

Пан Пляшкер побіг до своєї кімнати і увімкнув машину для здійснення бажань і загадав, щоб посеред кухні в пані Моркван стояла величезна каструля, а в ній - усі макарони й томатний соус. Та посеред кухні виросла яблуня. Пан Пляшкер загадав, щоб пан Амфібер цієї ж миті сидів у своїй ванні з водою. Але враз зникла шафа. Пляшкер загадав, щоб шафа з'явилася, але він сам зник.

Суботик вимкнув машину і став чекати. Кілька хвилин по тому пан Амфібер знов з'явився в поліційному відділку. Він говорив, що у його ванній кімнаті з'явилася старовинна дубова шафа. Амфібера відправили додому.

Суботикові довелося чекати дуже довго. Урешті-решт прийшов пан Пляшкер. Він був дуже втомлений, бо машина закинула його за шість кілометрів від дому. Суботик запропонував винести машину на горище. А щоб ніхто ніколи її не ввімкнув, Суботик з'їв важілець-перемикач. Машину доправили на горище.

Пан Пляшкер вголос роздумував, що ж ця машина дала йому: ані автомобіля, ані грошей, нічогосінько. Суботик засміявся і сказав, що Пляшкер загадував не ті бажання і просив лише певних речей. Може, треба було придумати інакші бажання? Пляшкер сказав, що треба було загадувати стати мужнішим чи зробитися добрим водієм.

Суботик, щоб якось розвеселити Пляшкера, розповів смішний вірш. Пан Пляшкер засміявся і сказав, що волів би, щоб Суботик завжди залишався з ним. І треба було цього забажати ще першого дня. А ще Пляшкер хотів, щоб його друг Вівторакус більше не гнівався і знов навідався. Суботик сказав, що можна просто піти до Вівторакуса і вибачитися. Та Пляшкер навіть не знав, де мешкає друг. Суботик запропонував піти до найближчого телефона-автомата і пошукати в телефонній книзі, де саме він мешкає. Пан Пляшкер зрадів і так швидко кинувся бігти сходами наниз, що Суботик ледве встигав за ним.

Пан Вівторакус аж рота роззявив з дива, коли пан Пляшкер із Суботиком несподівано з'явилися перед дверима його будинку. Пан Пляшкер вибачився, друзі помирилися. А потім усі пішли до пані Моркван. Вона раділа, бо дерево на кухні зникло. Але сумувала, бо замісила тісто на яблучний пиріг, а яблук уже не було. Вівторакус і Моркван пішли у продуктову крамницю по яблука. А пан Пляшкер із Суботиком лишилися самі в кухні.

Пан Пляшкер сказав, що дуже радий, бо помирився з другом. І тепер спробує здійснювати власні бажання самотужки. Шкода лише, що Суботика не буде. Тут Суботик показав за своїм лівим вухом одну синю цятку! Пляшкер загадав бажання, щоб Суботик назавжди лишився з ним. І тоді з-за вуха в Суботика враз зникла остання синя цятка.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу